

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 18 grudnia 2015 r.

Poz. 5073

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.329.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 10 grudnia 2015 r.

Działając na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2015 r., poz. 1515) stwierdzam nieważność wyrażenia § 6 pkt 3 uchwały Nr XIV/127/2015 Rady Gminy Giżycko z dnia 28 października 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Wilkasy, gmina Giżycko (działki nr 174 i 176) – o treści „pod warunkiem przeprowadzenia wyprzedzających badań archeologicznych lub wykonania nadzorów archeologicznych przy pracach związanych z inwestycjami liniowymi”.

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa na wstępie, wraz z doręczoną organowi nadzoru dokumentacją planistyczną w dniu 10 listopada 2015 r., Rada Gminy Giżycko, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 poz. 199 z późn. zm.) uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu wsi Wilkasy, gmina Giżycko (działki nr 174 i 176).

Zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała zawiera zapis, który w istotny sposób narusza obowiązujący porządek prawny. W § 6 pkt 3 uchwały stwierdzono, że „na obszarze zajmowanym przez stanowisko archeologiczne dopuszcza się zagospodarowanie na cele inwestycyjne pod warunkiem przeprowadzenia wyprzedzających badań archeologicznych lub wykonania nadzorów archeologicznych przy pracach związanych z inwestycjami liniowymi”. Organ nadzoru kieruje zarzut odnośnie warunku zawartego w tym postanowieniu.

Kwestionowany zapis uchwały wykracza poza przyznaną radzie gminy kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, w tym określenia nakazów i zakazów obowiązujących w strefach ochrony konserwatorskiej wyznaczonych w planie.

Zauważyć należy, iż art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nakazuje w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględniać wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Nadto w myśl dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 4 omawianej ustawy, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Stosownie natomiast do § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

Wymogi, które powinien spełnić inwestor prowadzący roboty budowlane przy zabytku lub też w otoczeniu zabytku, szczegółowo określone zostały w art. 2 ust. 2 pkt 3 oraz art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.), jak też w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2014, poz. 1446 z późn. zm.), której art. 36 określa katalog

czynności wymagających pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków. Katalog ten w ust. 1 pkt 5 wymienia prowadzenie badań archeologicznych. Bez wątpienia zatem przedmiotowa materia została kompleksowo uregulowana w przepisach rangi ustawowej zarówno co do konieczności uzyskania przez inwestora zgody organu nadzoru konserwatorskiego na podejmowanie określonych działań inwestycyjnych w odpowiedniej formie, jak też co do obowiązku współdziałania organów w procesie budowlanym.

Zgodzić się w tym miejscu należy z poglądem wyrażonym z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 479/11 oraz w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98), że jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym związanym z zabytkiem zostały już kompleksowo uregulowane tak w ustawie – Prawo budowlane., jak i w ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii ustawowej. Regulowanie tych kwestii w uchwale stanowi naruszenie prawa, gdyż jest to sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. W przypadku powtórzenia regulacji ustawowych lub ich modyfikacji w akcie prawa miejscowego należy się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. Co więcej, inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy, z punktu widzenia techniki prawodawczej, za bezwzględnie niedopuszczalne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Gl 522/09). Wobec tego należy stwierdzić, że użyte w uchwałach pojęcia powinny odwoływać się do przepisów odrębnych, w których pojęcia te zostały już zdefiniowane lub w ogóle nie powinno się ich przytaczać na potrzeby uchwał.

Reasumując, opisane powyżej uchybienie przesądza o konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego wymienionego w sentencji zapisu przedmiotowej uchwały.

W tym stanie rzeczy rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

WOJEWODA WARMIŃSKO-MAZURSKI
Artur Chojecki